

Gérard Klein
KARO DIEVAI

Mokslinis fantastinis romanas ir
apsakymai

Po kelis dešimtmečius užtrukusio karo, Saulės Valstybė pagaliau surado būdą, kaip įveikti Urijos Imperiją. Tereikia Urijos džiunglėse išlaipinti slapčiausią žemiečių ginklą – Bestiją, žvėrį, galintį šuoliuoti ir laiku, ir erdve. Žvėrį, kuris po pusmečio susilauks 18000 palikuonių. Bestiją Urijon turėjo palydėti Žoržas Korsonas. Tik palydėti. Tačiau žmonijos priešų gimtosios planetos džiunglėse atsidūrė ir Bestija, ir pats Korsonas...

Iš prancūzų kalbos vertė JONAS BULOVAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

236 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Gérard Klein - LES SEIGNEURS DE LA GUERRE
Paris, Éditions J'ai Lu, 1990

Copyright © by Gérard Klein, 1969

Cover art copyright © by Peter Jones, 1984

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2002

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turinys

Gérard Klein
KARO DIEVAI

Michael Demuth
SVETIMA VASARA

Jolie Verlange
BURBULAI

Gérard Klein

KARO DIEVAI

1

Bestija raudojo kaip vaikas. Ne atgailaudama, kad pražudė tris tuzinus žmonių, o todėl, kad atsidūrė taip toli nuo savo planetos. Korsonas suprato jos nusivylimą ir kaip įmanydamas stengėsi juo neužsikrėsti.

Tamsoje jis atsargiai grabinėjo žemę, bijodamas susižeisti į žolę, sprendžiant iš instrukcijos, aštrią kaip skustuvas. Pajutęs tuščią erdvę, labai atsargiai pajudėjo į priekį. Žolė pasirodė minkšta tarytum kailis. Korsonas nustebeęs atitraukė ranką. Žolė turėtų būti tvirta ir aštri. Urija buvo priešiška planeta, ir pagal instrukciją minkšta žolė turi reikšti spąstus. Urija kariavo su Žeme.

Tačiau užvis svarbesnis buvo klausimas, ar čia buviai pastebėjo Bestijos ir Žoržo atvykimą, ar ne. Bestija galėjo su jais kovoti, Korsonas - ne. Dvidešimtą kartą jis svarstė savo padėtį. Čia buviai matė, kaip laivas suiro ugnies okeane, ir veikiausiai nusprendė, kad įgula žuvo. Jeigu Urijos džiunglės būtų nors perpus tokios pavojingos,

kaip tvirtino instrukcija, aborigenai niekuomet neimtų jų ieškoti naktį.

Ir vėl Korsonas priėjo prie tos pačios išvados. Jis privalo pasipriešinti trimis mirtiniams pavojams: Bestijai, čiabuviams ir Urijos faunai. Pagalvojęs nusprendė atsistoti - keturpėsčias toli nenukeliausi. Jei staiga atsidurtų šalia Bestijos, tai garantuotai galą gautų. Jis galėjo nustatyti, kurioje pusėje yra Bestija, bet nevaliojo įvertinti juos skiriančio atstumo. Naktis sugėrė visus garsus, o galbūt paprasčiausiai apkurtino jo paties baimė. Nenorėdamas liestis žolės, Korsonas išlėto pakilo. Virš galvos ramiai švietė žvaigždės, svetimos, bet anaipol nepriešiškos, panašios į tas, kurias jis dešimtis kartų regėjo iš planetų, pabirusių po visą galaktiką. Žvaigždėto dangaus vaizdas ramino, tačiau dabar jam buvo beprasmiškas. Kažkada žmonės Žemėje žvaigždynams sugalvojo vardus, manydami, jog jie nepakeičiami, bet tai viso labo buvo tikrai laikinas dangaus kūnų, matomų iš tam tikro taško, išsidėstymas. Taškas keitėsi, ir įprastas žvaigždžių ornamentas pranykdavo.

“Padėtis beviltiška”, - pamanė Korsonas. Jis turėjo gerą, tačiau beveik išekvotą ginklą; prieš pačią katastrofą jis pavalgė ir atsigėrė, nors apie

tai ir nederėjo galvoti. Bet svarbiausia buvo tai, kad jam neįtikėtinausiai pasisekė - iš visos įgulos jis išliko vienintelis. Be to, nebuvo nei sužeistas, nei kontūzytas.

Bestijos dejonės nuaidėjo su dviguba jėga, ir jos privertė Korsoną susitelkti ties artimiausia problema. Jeigu nebūtų stovėjęs prie pat Bestijos narvo, kai toji pradėjo šį atakuoti, tai dabar dreifuotų kaip lengvas debesėlis viršutiniuose Urijos atmosferos sluoksniuose. Jis buvo užsiėmęs įprastu darbu - stengėsi su Bestija susitarti. Iš anapus nematomos sienos Bestija spitrijo į jį šešiomis iš aštuoniolikos akių, išsidėsčiusių toje vietoje, kuri buvo priimta vadinti jos talija. Akys be vokų ritmingai keitė savo spalvą. Tai buvo vienas iš Bestijos bendravimo būdų. Šešetas ilgų, nagais apginkluotų pirštų ant kiekvienos iš šešių jos kojų dunksėjo į narvo grindis, o pratisas ir monotoniškas vaitojimas sklido iš viršutinės angos, kurios Korsonas neįstengė įžiūrėti. Bestija buvo mažiausiai trejetą kartų už jį aukštesnė, o jos snukį supo daugybė ataugų, kurios iš tolo panėšėjo į karčius, bet iš arčiau pasirodydavo, jog tai tvirtos kaip plienas antenos.

Korsonas niekuomet neabejojo, kad Bestija protinga. Beje, tą patį tvirtino ir instrukcija. Gal-

būt ji buvo netgi protingesnė už žmogų. Rūši, kuriai priklausė Bestija, labiausiai silpnino tai, jog ji ignoravo kolektyviškumą, kuris žmonijai ir kitoms rasėms teikė stiprybę. Instrukcija bylojo, jog tai ne vienintelis atvejis. Netgi pačioje Žemėje, dar prieš kosmoso erą ir sistemingo vandenynų eksploatavimo pradžią, jūrose egzistavo išskirtinai individualistinė rūšis, kuri savos civilizacijos taip ir nesukūrė - delfinai. Jie išnyko dėl to, kad irgi ignoravo kolektyviškumą. Tačiau bendrija anaipatol negarantavo, jog rūšis tikrai išliks, ir tą įrodė karas tarp Žemės ir Urijos.

Bestijos akys, pirštai ir balsas anapus nematomos sienos aiškiai ir akivaizdžiai kartojo vis tą patį, nors Korsonas jos kalbos ir nemokėjo: "Kai tiktai galėsiu, aš tave sunaikinsiu". Ir tokia proga pagaliau atsirado. Jam buvo sunku patikėti, kad atsisakė laivo generatoriai. Veikiausiai urijiečiai "Archimedą" pastebėjo ir atidengė ugnį. Per vieną pikosekundę, kurios kompiuteriui prireikė perteikti ekranui duomenis, sumažėjo energetinis narvo potencialas, ir Bestija kaip niekad suaktyvėjo. Pasinaudodama gebėjimu kontroliuoti laiką ir erdvę, ji švystelėjo dalį savo aplinkos toli į kosmosą, kas ir sukėlė katastrofą. Visa tai buvo įrodymas, jeigu, žinoma, įrodymų apskritai reikėjo, kad Bestija ne veltui buvo lai-

koma geriausių žemiečių ginklu kare prieš Uriją.

Per pirmąjį sprogimą nei Korsonas, nei Bestija nenukentėjo, kadangi ją saugojo energetinis laukas, o ji - tokia pati sfera, sergėjusi nuo galimų Bestijos atakų. "Archimedas" įnėrė į Urijos atmosferą, ir iš visos įgulos liko gyvi tiktai Korsonas su Bestija. Korsonas pakankamai greitai suvokė, kad reikia savąją sferą sujungti su narvu. Kai laivas atsidūrė per keletą metrų virš žemės, Bestija suriko ir sureagavo į aiškų pavojų. Patraukusi paskui save dalį ją supančios erdvės, ji per dalį sekundės persikėlė laike. Dalis šios erdvės buvo Korsonas - kitaip sakant, jis atsidūrė svetimame pasaulyje su svetimumu padaru. Jo energetinės sferos spinduliavimas prislopino kritimą, o Bestija, rūpindamasi savo saugumu, padarė visa kita. Korsonas nutūpė greta jos, ir, pasinaudodamas sumaištimi bei tamsa, paspruko.

Bestija puikiai pademonstravo savo galimybes. Korsonas apie kai kurias iš jų žinojo ir numanė apie kitas, bet niekuomet nebūtų drįsęs raporte parašyti, kad ją taip sunku užmušti.

Įsivaizduokite sau persekiojamą žvėrį, apsuptą minios medžiotojų, kurie akimirka sudvejojo. Jiems atrodo, kad žvėrį nuo jų skiria nematomas

barjeras. Pagaliau jie puola pirmyn ir staiga atsiduria per sekundę nuo šio momento. O galbūt ir per kelias. Tomis pačiomis pozomis, kuriose buvo prieš puldami per nematomą ribą. Jie vis nepasiekia grobio, kadangi tasai be perstojo juos bloškia į praeitį, o kai medžiotojai jau pakankamai sutrikę, tasai ima atakuoti pats.

Dabar įsivaizduokite, kad šis žvėris yra Bestija, turinti protą, kuris mažų mažiausia prilysta žmogiškajam, su kur kas staigesne nei elektrinio ungurio reakcija, tikras žiaurumo ir neapykantos viskam, kas tiktai į ją nepanašus, įsikūnijimas.

Pačiais bendriausiais bruožais tai ir bus Bestijos portretas.

Ji gebėjo kontroliuoti aplink save apie septynias sekundes lokalaus laiko tiek praeities, tiek ateities kryptimi. Įstengė iš ateities atplėšti gabalėlį Visatos ir keliom sekundėm nublokšti jį praeitin. Arba atvirkščiai. Įstengė nuspėti, kas atsitiks po keleto sekundžių. Todėl ji taip netikėtai ir iššoko. Bestija žinojo, kada į visą šį reikalą įsijungs Urijos laivynas arba antžeminės baterijos. Pakankamai tiksliai nustatė tą pikosekundę, kai jos narvo sienos iš grynios energijos minimaliai susilpnėjo, reikiamu momentu smogė ir laimėjo.

Arba pralaimėjo. Čia jau kaip pažiūrėsi.

Taigi Bestija buvo skirta Urijai. Po trisdešimties nerezultatyvaus karo prieš Urijos Imperiją metų Saulės Valstybė pasirinko taktiką, kuri pagaliau privalėjo sunaikinti išdidžius Kunigaikščius. Tiksliau, prieš dešimtį metų buvo rastas sąjungininkas, pradžioje Valstybei kainavęs ištisą laivyną, paskui - keletą sunkiųjų laivų, kosminę bazę, vieną planetą, kurią teko evakuoti, ir dar vieną planetų sistemą, kurią prireikė izoliuoti. Tikslus žmonių aukų skaičius buvo laikomas valstybine paslaptimi. Trumpiau sakant, tai buvo didžiulis karinis eksperimentas, nors visas naujojo ginklo efektyvumas galutinai dar nebuvo ištirtas.

Panaudojimo tikslas: vienoje Imperijos planetoje, užvis geriausia planetoje-sostinėje, išprovokuoti pačią baisiausią iš istorijai žinomų katastrofų. *Perspėjimas:* nepažeisti oficialiai nustatytų Paliaubų, užbaigusią aktyvųjį karo laikotarpį. *Panaudojimo būdas:* tam tikroje Urijos vietoje išlaipinti Bestiją ir leisti jai veikti.

Po šešių mėnesių Bestija būtų paleidusi į gyvenimą aštuoniolika tūkstančių į save panašių paliukuonių. Dar po metų Urijos Imperijos sostinė būtų apėmusi panika. Kad išsigelbėtų nuo Bestijos, Urijos Kunigaikščiams tektų užgniaužti savo

išdidumą ir prašytis Saulės Valstybės pagalbos.

Buvo reikalaujama, kad "Archimedas" bet kuria kaina liktų neatpažintas. Jeigu Urijos Kunigaikščiai sugebės įrodyti, kad Bestija buvo paleista į jų planetą iš žemiečių laivo, Valstybė dėl savo surengtos akcijos sunkiai begalės pasiūlyti Galaktikos kongresui. Tokiu atveju Saulės Valstybei grėstų boikotas.

Boikotas reikštų nutrūkusią tarpžvaigždinę prekybą, prekybinių laivų konfiskavimą, išskyrus vietinės reikšmės laivus, visų sutiktų karinių laivų sunaikinimą, piliečiai prarastų visas teises. *Veiksmo laikas:* neapribotas.

Dėl visų šių priežasčių "Archimedo" misija buvo savižudiška. Ir šia prasme ją vainikavo visiškai sėkmė. Su viena išimtimi: Žoržas Korsonas išliko. Iš laivo nebeliko nė skiautelės, kuri leistų jį identifikuoti, ir Urijos Kunigaikščiai bus priversti pripažinti, kad Bestija atvyko į planetą-sostinę savo laivu. Tiksliai žemiečiai žinojo tiksliai jos gimtosios planetos koordinatas ir genetines šios gyvybės rūšies galimybes. Vienintelis pėdsakas, leidžiantis nustatyti Bestijos kilmę, buvo patsai Korsonas. Jeigu čiabuviams pasiseks jį sučiupti, jis taps pagrindiniu įkalčiu prieš žemiečius. Pats logiškiausias problemos sprendi-

mas buvo savižudybė, ir Korsonas tai gerai žinojo. Tačiau nebuvo jokios galimybės pranykti be pėdsako. Užtaiso pistoletę užtektų tiktai save nužudyti. Bestija sudraskytų jį į gabalėlius, bet pėdsakų įtikinti Galaktikos Kongresą liktų pakankamai. Nė viena šios planetos praraja nebuvo pakankamai gili, kad persekiotojai neįstengtų joje rasti žmogaus kūno. Beliko viena - užsimaskuoti ir gyventi toliau.

Galų gale Bestija buvo pristatyta į paskyrimo vietą.

2

Naktis saugojo Korsoną nuo Bestijos - jos akys nereagavo į infraraudonąjį spinduliavimą, užtat gerai matė ultraviolete. Ji gebėjo orientuotis tamsoje ultragarso pagalba, bet dabar pernelyg smarkiai krintosi dėl savo likimo, kad imtų šniukštinti Korsono.

Korsonas niekaip neįstengė perprasti Bestijos aimanų priežasties. Iki šiol jis buvo įsitikinęs, jog baimė jai nepažįstama. Gimtojoje planetoje nebuvo nieko, kas galėtų rimtai grasinti jų gyvybei. Ji nepažino nesėkmių ir, be abejonės, neįsivaizdavo galingesnio priešininko už save pačią,

kol nesusidūrė su žmonėmis. Bestijos ekspansija riboja vien tiktai badas. Ji galėjo daugintis tik tuomet, kai turėjo pakankamai maisto, o jeigu maisto nebuvo - likdavo nevaisinga. Realizuojant projektą, pagrindinė problema buvo Bestiją išmaitinti.

Korsonas negalėjo patikėti, kad Bestija galėtų badauti arba šalti. Galinga jos organizmo mašina valiojo numalšinti alkį daugeliu organinių arba mineralinių junginių. Plačios Urijos prerijos jai maisto turėjo per akis. Klimatas bendrais bruožais priminė geriausių jos planetos rajonų klimatą. Tiesa, atmosfera buvo kitokia, tačiau ne tiek, kad pakenktų sutvėrimui, kuris, kaip rodė bandymai, įstengė paromis gyventi vakuume ir maudytis sieros rūgštyje. Vienatvė irgi negalėjo pastūmėti Bestijos į nusivylimą: psichologiniai testai parodė, kad tiktai nedaugeliu atvejų besti-joms reikalinga draugija. Nors jos ir būrėsi į ordas, idant pasiektų pavieniui neprieinamus tikslus arba meilės žaidimams, mėgstančiais bendrauti padarais jų negalima buvo pavadinti.

Ne, šis paaiškinimas netiko. Bestijos balsas priminė verksmą kūdikio, atsitiktinai arba už bausmę uždaryto tamsioje spintoje, kūdikio, kuris jaučiasi paliktas plačiame, nesupranta-

mame ir bauginančiame pasaulyje, kupiname košmarų ir šmėklų. Gerai būtų užmegzti su ja kontaktą, sužinoti, kas ją kamuoja, bet tai neįmanoma. Skrydžio metu žmogus jau bandė su ja kalbėtis. Žinojo, kad ji gali bendrauti įvairiais būdais, bet kaip ir jo pirmtakai nepasiekė sąmoningo pašnekesio su ja stadijos. Tikriausiai dėl neįveikiamo priešiško, kurį jinais jautė žmonėms. Šio priešiško priežasčių niekas nežinojo. Tai galėjo būti žmonių kvapas, spalvos, garsai, kas tiktai nori. Ksenozoologai bandė ją apgauti, tačiau beprasmiškai. Bestijos tragedija buvo pernelyg didelis protingumas tais atvejais, kai ji nepasiduodavo instinktui. Tiesa, ji nepajėgė ilgiau tramdyti savo polinkio griauti, todėl buvo laikomasi nuomonės, kad bestijas derėtų naikinti.

Po keleto žingsnių Korsonas suklupo ir toliau šliaužė ant kelių, paskui pavargo ir nusprendė pamiegoti, pasižadėdamas sau, kad išliks budrus. Prabudo jis, kaip pačiam pasirodė, po keleto minučių, tačiau laikrodis bylojo, jog praslinko keturios valandos. Kaip ir anksčiau tebebuvo tamsu, tačiau Bestija nusiramino.....

Pastabos

Jūreivystēs ilgio vienetas - 185,2 m (vert. past.).